

KDO ZABIL...

nakladatelství
IRGONA

18 skutečných případů

Marie
Kurková

**Kdo zabil...
(18 skutečných případů)**

Vydalo nakladatelství Irgona – Jiří Houdek v roce 2013

www.irgona.cz

© Marie Kurková

ISBN 978-80-87852-06-4

Kniha jako celek, ani žádná její libovolně dlouhá část, nesmí být volně šířena, ani jinak dále zveřejňována či kopírována jakýmkoli způsobem. V případě dalšího šíření či kopírování neoprávněně zasáhnete do autorského práva s důsledky dle platného autorského zákona a trestního zákoníku.

Marie Kurková

Kdo zabil...
(18 skutečných případů)

nakladatelství IRGONA

Obsah

Předmluva vydavatele aneb Kriminálka Česko	5
Kdo zabil...	6
Případ Loreta	13
Blbých patnáct vteřin.	19
Sladké sny, miláčku!	24
Podraz na druhou	30
Víkend paní účetní.	35
Pánev.	41
Stará láska nerezaví	49
Ďábelský plán	54
Smrt mrtvého	60
Případ uneseného Honzíka	66
Tajemství Vltavy.	72
Výstřel	77
Zkrat	83
Žárlivec	91
Ženy přece milují hrdiny!	98
Vánoční překvapení	106
Jack Rozparovač	111

Předmluva vydavatele aneb Kriminálka Česko

Občas jsem si kladl otázku, jak proniknout k příčinám jevů tam, kde nic a nikoho neznáte. Jak přijít věcem na kloub, když se ocitnete v prostředí, jehož součástí nejste?

Kdysi byly detektivní příběhy hodně poznamenány akcí. Hlavně ty televizní, komiksové a občas i filmové. Leccos se tam řešilo honičkou, střelbou, skřípěním brzd a úderem do čelisti.

Skutečnost je ale jiná. Daleko víc než divokému souboji v městské džungli, podobá se hledání vraha pomalému skládání neúplného puzzle. Na policistovi, který klečí na toaletě a s pinzetou v ruce vybírá vlas ze záchodové mísy, jen stěží najdete něco romantického. Přesto má tenhle obrázek k realitě blíž, než automobilová honička na dálnici a vybuchující limuzíny u svodidel.

V knize od novinářky Marie Kurkové najdete 18 skutečných případů, v nichž svízelné hledání stop a pečlivá rekonstrukce toho, co se na místě činu událo, je rozhodující při usvědčení a dopadení zločince. Autorka popisuje reálné případy, které se doopravdy odehrály.

Pokud máte rádi televizní seriály jako Kriminálka Las Vegas nebo Kriminálka New York, pak je tato kniha přesně pro Vás.

Nalistujte první stránku a vydejte se do světa, kde je odhalení zločince vědou a kde důkazy nikdy nelžou...

Ničím nerušené čtení vám přeje vydavatel

Jiří Houdek

Kdo zabil...

„Policie,“ automaticky se ohlásil do telefonu prošedivělý kapitán z operačního střediska.

„Dobrý den, tady František Šimák. Právě jsem našel svou ženu mrtvou. Tady. Doma. Asi ji někdo zabil.“

„Kde bydlíte? A nadiktujte mi vaše telefonní číslo...“

Tužka tancovala v jedné z kolonek sešitu denních hlášení a kapitánův zrak se zapíchl do číslic dlouhých digitálních hodin na protější stěně: 16:13. „Panečku – to budou mít kluci radost. Mord čtvrt hodiny po šichtě. Ještě že je alespoň pondělí,“ pomyslel si a vzápětí jen ulehčeně vydechl.

Na druhém konci telefonu se mu ozval udýchaný hlas kapitána Jiřího Kordy. „Operační. Jirko, zavolej domů, že přijdeš pozdě. Máte v Šeříkové ulici mrtvolu. Posílám tam kluky z výjezdovky a doktora.“

Ještě dříve, než auto kriminálky dorazilo k čtyřpatrovému ošuntělému paneláku starého sídliště, ověřil si operační důstojník zpětným dotazem, že oznámení Františka Šimáka skutečně nebylo dílem nejspíše vtipálka.

„Chlapci se zapotí,“ našeptávala mu léty vycvičená intuice starého kriminalisty. A kapitán s prošedivělými vlasy v tu chvíli vůbec neměl na mysli sálající kotouč slunce, který teď, začátkem června, rozpaloval ulice města téměř doběla. Jako by si chtěl všechno odbýt už nyní a v létě si vzít dovolenou.

* * * * *

„...tudy, pane...?“

„Kapitán Korda z kriminální policie. Vy jste pan Šimák? Manžel mrtvé? Jak jste svou paní objevil?“

„Na víkend jsem odjel se svou přítelkyní na chalupu. Tu mám u Prahy. Myslím chalupu,“ ochotně spustil František Šimák. „Víte, já už se svou manželkou tři roky nežiju. Tedy... nežil jsem,“ rychle se opravil. „Ale na rozvod nechtěla Jarmila přistoupit. Takže jsme si rozdělili byt a šli si každý po svém. Jo, z té chalupy jsem se vrátil v neděli večer kolem osmé hodiny... Ne, ničeho neobvyklého jsem si nevšiml. Snad jen, dveře do obýváku, kde bydlela Jarmila, byly trochu pootevřené. Ráno jsem odešel do práce a odpoledne

jsem se vrátil jako vždy, kolem čtvrt na pět. Dveře zůstaly stejně pootevřené jako byly večer i ráno. Navíc všude po bytě bylo cítit takový zvláštní zápach. Tak jsem nakoukl do obýváku a našel manželku tak, jak vidíte teď.“

Čerstvý vdovec postrčil kriminalistu do dveří obývacího pokoje. Ty se až do té chvíle schovávaly za jeho hromotlueckou postavou v tmavých šedivých kalhotách a bílé košili s rozhalenkou.

„Ještě barevnou šálu na krk a...“ myšlenku o stárnoucím playbojovi, který honí kdejakou ženskou sukni, nedotáhl kapitán Korda do konce. Na čele mu vystoupil studený pot a žaludek se podezřele zamlel při pohledu na mrtvou ženu. Kratičké indispozice ostříleného člena mord party si však naštěstí nevšimli ani jeho kolegové.

Mrtvá ležela v tratolišti krve na váleňdě u zdi. Podepřena byla třemi polštáři, v nohách se válela zmuchlaná deka. Podoba dvašedesátileté Jarmily Šimákové se pod zaschlými stružkami krve, jež jí stékaly po tváři, dala určit jen velmi těžko.

Noční košili, vyhrnutou až ke krku, „zdobil“ na hrudi krvavý lívanec. Pravá ruka ženy zčásti zakrývala téměř dvacetcentimetrovou řeznou ránu pod žebry. Mrtvola, jakých kapitánu Kordovi prošlo rukama za jeho letité praxe už několik desítek. Ovšem kriminalistovu nevolnost způsobily vytrhané střevní kličky, v celé své nahotě rozprostřené na hromádce vedle mrtvé. Pod sebou ještě ukrývaly malou činku. O pár centimetrů dál, na zelenavém potahu váleňdy, působil jako pěst na oko zkrvavený kuchyňský nůž.

„Tak, chlapi, do práce,“ zavelel rázně Korda a vzal zavděk otevřeným oknem, kudy do místnosti s mrtvou jen nesměle vklouzávaly doušky dusivého – leč přece jen svěžího – vzduchu z vedrem rozpálené ulice.

* * * * *

Zatímco se v bytě Šimákových činil fotograf, nad mrtvým tělem se potil soudní znalec s titulem MUDr. a technik stříbřil zařízení pokoje, aby případné otisky uvěznil mezi dvěma foliemi, věnovala se druhá skupina kriminalistů údělu pavlačových drben.

„To vám byla zlatá ženská! Pořádná. No, měla smůlu, že si vzala o deset let mladšího. To víte, pane kapitáne, to nikdy nedělá dobrotu. Ale já jí to...“

„Podporučík, paní Málková. Jsem teprve podporučík,“ zachrptěl na sousedku mrtvé Jarmily Šimákové Jaroslav Linek. Horko a neustálé mluvení – paní Málková byla už devátá partaj v baráku – mu do krku nasadilo snad tisíce jehliček, přes něž se slova sotva drala ven.

„Pojďte dál. Dám na kafe a mám i sifon s něčím ostřejším,“ zvala všímavá šedesátnice.

Vůně pražených zrněk a podporučíkovo labužnické mlasknutí doplněné vděčným pohledem na běžící ventilátorek možná předválečné výroby, vyprovokoval majitelku bytu k důvěrné otázce: „Pane podporučíku, jak se jmenujete křestním jménem?“

„Jaroslav.“

„Jako můj manžel. To on přivezl ten ventilátorek. To už je dávno. Snad z Holandska...“ zasnila se vdova. „Ale vy jste přišel kvůli něčemu jinému... Víte, ono se říká o mrtvých jen dobře, ale třeba vám to pomůže objevit toho... no, toho, kdo jí to udělal,“ obrátila Málková nad šálkem.

„Ona Jarmilka byla opravdu pořádná a hodná ženská, ale to bylo před tím, než začala na svého manžela žárlit. Nejdřív byli ti dva jako dva holoubci, až jim lidi záviděli. Ale potom – raději nemluvit. To víte, jak ženská přijde do let a najednou začne mít pocit, že už o ní nikdo nestojí... Stačilo, aby se František – jako ten její – někde zdržel jen pět minut a bylo zle. Hned o tom věděl celej barák. Můžete se mu divit, že si nakonec našel jinou? Ne, já ho neomlouvám, ale to nebylo k žití. Přitom o rozvodu se před Jarmilkou nesmělo ani mluvit. Hned vykřikovala: zničím tě! Znemožním tě! Pomstím se ti! Člověk už ani nevěděl, kdy to myslí doopravdy a kdy jí slova na jazyk honí jen strach ze samoty a žárlivost. Zeptejte se u Šimáka v práci. Tam ty scény taky dobře znají. A když si našel tu druhou, neváhala je sledovat třeba až do půlnoci. Až mi jí bylo líto. Hodně se trápila. Ale vlastně trápila sama sebe. Seděla tu u mě, zrovna na téhle židli, co teď vy, asi tak před čtrnácti dny. A najednou mě chytne za ruku a říká: *Boženko, mám takový divný pocit, že se cosi stane...* Chlácholím ji: *Holka, neblázni. Máš dva velký kluky, ožení se, budou tě potřebovat.* Ale ona ne. Pořád mlela tu svou. Ona si smrt snad i přivolala,“ zakončila svůj monolog Božena Málková.

* * * * *

„Pánové, představuji vám majora Kulhánka a majora Novotného, šéfa vyšetřovačky. Posílí náš tým,“ zahájil v úterý ráno poradu kapitán Korda.

„Takže, co víme? Podle vyjádření doktora Kužílka ze soudního zemřela Jarmila Šimáková mezi dvacátou hodinou a půlnocí tuto sobotu. Naposledy ji viděli starší manželé z druhého poschodí těsně před osmou večer. Ničeho zvláštního si na jejím chování nevšimli. Více budeme vědět po pitvě. Olda, tedy doktor Kužílek, mi slíbil, že sebou hodí. Na nic převratného nepřišel ani technik. Otisky prstů pouze od majitelů bytu. A tady máme plánek z místa činu,“ a kapitán Korda před sebou roztáhl papírovou plachtu.

Do nejmenších detailů přemalovaný byt Šimákových. Pochopitelně se zvláštním zaměřením na obývací pokoj. Čtverečky a obdélníčky naznačovaly nábytkovou stěnu, sedací soupravu, stolek, váleudu, na níž mrtvá ležela. Kolem posledního místa spočinutí Jarmily Šimákové byl do půlkruhu naznačen koberec červených teček.

„To jsou všechny krevní stopy, tak jak jsme je objevili v pokoji. Ani jedna kapička nebyla rozmazaná,“ slovně doprovodil přesný plánek nadporučík Rudolf Smutný.

„No, já myslím, že tam všechno není,“ neodpustil si jedovatost na adresu puntičkářského kolegy spíše bezsystémový (zlí jazykové tvrdí bordelářský) podporučík Linek. „Třeba takové kapky krve pod stolkem,“ dodal rychle, když si všiml nervózní nelibosti na tváři některých kolegů.

„Omyl, Jaroušku,“ se sladkou vítězoslávou zvedl nadporučík Smutný umně připevněný malý obdélníček papíru, který označoval místo stolku, z velké plachty. A pod ním se ukázalo pět červených teček.

„Když ohledání místa činu, tak do všech podrobností. Nikdy nevíš, který detail bude ten rozhodující pro usvědčení pachatele. To vás ve škole neučili?“

„Tak dost. Nemáme tu hodinu rétorických cvičení ani nejsme někde na pavlači. A toho, čeho se můžeme v tuto chvíli chytit, taky moc není,“ zasáhl kapitán Korda z velitelské pozice.

„Myslím, že verzi pod názvem náhlé úmrtí můžeme s klidným svědomím vyloučit. Jako nejpravděpodobnější se jeví vražda. Motiv? V bytě nebylo nic zpřeházeného. Zámek dveří nebyl násilím otevřen, jak tvrdí technik, ale musíme ještě počkat na odbornou expertízu. Nic z bytu nezmizelo. Loupežnou vraždu tedy

zatím škrťáme. Nesedí ani teorie o případném – možná i naja-
tém – zabijákovi. Vražedné nástroje – kuchyňský nůž a tříkilová
činka – jsou prokazatelně z bytu Šimákových. Navíc činka byla
uložena v krabici v komoře, kdežto hned u dveří se na zemi válelo
čtyřkilové kladivo. Takže i kdyby Šimáková někoho vyprovokova-
la v hádce, nebude vrah složitě hledat něco, čím by ji praštil, po
krabicích, ale popadne první věc, kterou má po ruce. Suma su-
márum z toho nejhůř vychází Šimák. Ten snad jediný měl motiv.
Jardo, vysyp, co ses dozvěděl včera od té Málkové.“

Podporučík Linek věrně reprodukoval rozhovor s řečnou sou-
sedkou a jen cudně zamlčel stopečku pravé slivovice do jedné
a druhé nohy.

Vina na misce vah paní Spravedlnosti se nebezpečně přiklá-
něla k Františku Šimákovi i poté, co se kriminalisté začali pítit po
jeho alibi. Výpověď Šimákovy přítelkyně v tomto případě nemoh-
li považovat za bernou minci. Zvláště, když je nikdo ze sousedů-
chatařů v inkriminované dny, tedy v sobotu večer a v neděli ráno,
neviděl. A co znamenají skvrny na kalhotách Františka Šimáka?
Jsou od krve? Uspokojivého vysvětlení se kriminalisté nedočka-
li. A reagovala při nespécifické zkoušce za nehty novopečeného
vdovce opravdu krev? Příliš mnoho otazníků, které vymizíkovat
mohly jen odborné expertízy a výslechy svědků.

„Vyžádáme si souhlas a Šimák půjde do vazby. Aby ho náho-
dou nenapadlo napovídat známým, co by nám určitě neměli
zapomenout říct,“ ukončil s trochou sarkasmu poradu kapitán
Korda.

O dvě hodiny později ostří jeho ironie notně otupila reakce
Františka Šimáka: „Děkuji vám. Na svobodě bych se stejně necítil
v bezpečí. Asi by mi něco udělali synové Jarmily. Z prvního man-
želství. Spolu jsme děti neměli. Ale já to Jarmile opravdu neudě-
lal. Lezla mi na nervy, to je pravda, ale tohle... to mohl udělat jen
blázen!“

* * * * *

„Vyříd' klukům, že ty skvrny na kalhotách má Šimák skutečně
od krve,“ sypal ze sebe v poklusu se schodů kapitán Korda na ad-
resu podporučíka Linka. „Ale králičí. A za nehty měl jen bílkoviny.
No, přečtete si výsledek expertízy sami. Mám ho na stole. V ústa-
vu sebou hodili. Jo – a já letím na soudní! Máme tam velké sezení.“

Doufám, že už poslední.“

Víra Jiřího Kordy měla své opodstatnění, ovšem co zkušený kriminalista netušil, je, že ke konečnému poznání se dopracují až po „palácové revoluci“, jakou studená budova soudního lékařství ještě nepamatovala.

„Oldo, prosím tě, sranda je to jen poprvé. A teď jde o vážnou věc,“ peskoval MUDr. Kužílka ze soudního jeho kolega. „Že se jedná o sebevraždu, tohle jsi říkal už nad pitevním stolem. Teoreticky by to možné bylo. Připouštím, že při vážné psychické poruše by si člověk možná byl schopen vytrhat střeva sám. Ale v takovém rozsahu? Dvaatřicet kliček? Navíc jsou tu taky ty rány do hlavy činkou...“

„Historie kriminalistiky opravdu zná podobný případ,“ vmísil se už do pětihodinové diskuse zpěvavou slovenštinou mladý nadporučík ze slovenského ministerstva vnitra. V jeho případě se opět potvrdilo, že Slováci jsou v mnoha věcech prozíravější a možná velkorysejší, jedná-li se o finance, než jejich policejní kolegové v Čechách. Už tři roky si totiž v Bratislavě platí dva příslušníky „jen“ za to, že studují po knihovnách specifické kriminální případy z celého světa a sledují novinky v této oblasti, s nimiž jsou okamžitě – přijatelnou formou – seznamováni lidé z terénu. „V 70. letech v Kanadě se podobným způsobem zabil černocho. Pravda, on si vytrhl pouze sedm střevních kliček,“ doléhala slovenština ke sluchu osmnácti lidí, kteří měli rozhodnout o vině či nevině Františka Šimáka.

Vražda nebo sebevražda?

„Pánové, pro sebevraždu svědčí i s ránou rovnoběžné zkusmé řezy v kůži mrtvé a povrchová bodná rána je také typická pro jednání sebevraha, který sbírá odvahu k poslednímu aktu,“ hájil svou teorii s urputností buldoka MUDr. Kužílek. „Ale počkejme ještě na kolegu Hrnčíře z fakultní nemocnice. Dorazí každou chvíli.“

Přednosta soudního lékařství z fakultní nemocnice se o hodinu později jednoznačně postavil za verzi sebevražda: „Hluboko pod nehty měla mrtvá buňky ze stěn střevních kliček. A ty se tam v žádném případě nemohly dostat pouze fingováním sebevraždy.“

A pak tu byl ještě onen puntičkářsky vypracovaný plánec kriminalistů a již zmíněné rozmístění kapek krve v pokoji, z nichž ani jedna nebyla rozmazaná případným otiskem vrahovy šlépěje. I stružky krve stékající ženě po tváři a tvořící krvavý koláč na hru-

di svědčily o tom, že Jarmila Šimáková se snažila umlátit činkou sama.

Podezřelý číslo jedna – František Šimák – byl po celodenní rozpravě v budově soudního lékařství z vazby propuštěn.

Hroznou smrt si žena v psychickém vyšinutí zvolila dobrovolně. Jejím vykoupením za nešťastné manželství, hádky a majetek, samotu, nepochopení, možná i stáří se měla stát nesmyslná pomsta. Pomsta o to absurdnější, že stačilo malé zaváhání pracovníků kriminální policie na samém začátku vyšetřování a justiční mašinérie by semlela nevinného člověka.